

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
Ελλάδος Τσίμπας α.ε.
cinemas

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1999 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 52

Καλή δέαση σημαίνει μια περιπέτεια του βλέμματος που ποτέ δεν τελειώνει. Ο εικοστός αιώνας είναι, εκτός των άλλων, ο αιώνας του κινηματογράφου. Ο αιώνας που αναπύχθηκε κι επιβλήθηκε η πρώτη βιομηχανική τέχνη και θέαμα, η τέχνη του χρόνου. Μια τέχνη που έμελλε να αλλάξει όχι μόνο την αισθητική,

αλλά και την αισθητηριακή αντίληψη του ανθρώπου διευρύνοντας τους ορίζοντες του ορατού. Μια τέχνη που ξεπέρασε σε ρυθμούς παραγωγής έργων κάθε άλλη αφηγηματική τέχνη, εγκαθίδρυσε τη δική της μυθολογία, έγινε πρότυπο θεαματοποίησης όλων των "εικονικών πραγματικοτήτων", αλλά και δημιούργησε τα δικά της αριστουργήματα, αντάξια κάθε άλλης παραδοσιακής, αφηγηματικής και αναπαραστατικής, τέχνης. Έργα από την εποχή του βουβού και του ομιλούντα, έργα ασπρόμαυρα και έγχρωμα, έργα μυθοπλαστικά και ντοκιμαντερίστικα, λαϊκά και αβαγκαρντίστικα, έργα ρεαλιστικά, φανταστικά, ποιητικά και στυλίστικα, έργα όλων των ειδών, διαφόρων εθνικών κινηματογραφιών και διαφορετικών δημιουργών, έργα που η αθάνατη λάμψη των εικόνων τους έχει σημαδέψει το βλέμμα αυτού του αιώνα.

Σωτήρης Ζίκος

Αθάνατες εικόνες του εικοστού αιώνα

«Τα αριστουργήματα της λογοτεχνίας, του θεάτρου ή του κινηματογράφου δημιουργούν μερικές φορές ένα διάφραγμα υψηλής ποιότητας ανάμεσα σ' εμάς και την πραγματικότητα, που είναι κι αυτό ένα παραμύθι, μια ψευδαίσθηση, αλλά αυτή η ψευδαίσθηση έχει το προνόμιο να μας πλησιάζει ακόμα περισσότερο στην πραγματικότητα»

Ζαν Ρενουάρ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

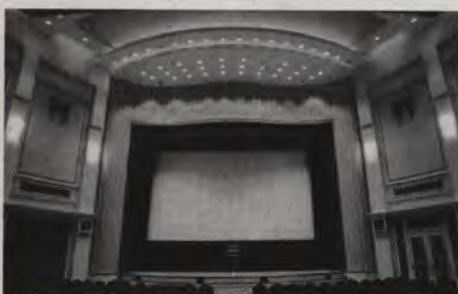
2 Χώροι και πολλαπλές λειτουργίες του κπριακού συγκροτήματος ΟΛΥΜΠΙΟΝ

3-6 «Αθάνατες εικόνες του 20ου αιώνα»: Ένα αφιέρωμα με 21 ταινίες στον αιώνα που φεύγει, από τις 3 έως και τις 16 Σεπτεμβρίου στην αίθουσα του ΟΛΥΜΠΙΟΝ II

7 Άσκηση συναγερμού, Η ώραία πεδερρά, Το αντίθετο του σεξ, Μια βραδιά στο Νότινγκ Χιλ οι ταινίες πρώτης προβολής στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ I, και Το χρώμα του ψέματος του Κλοντ Σαμπρόλ και Πολιορκία μιας Γυναίκας του Μπερνάρντο Μπερτολούτσι στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ II

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ I

Το κινηματοθέατρο ΟΛΥΜΠΙΟΝ I έχει συνολικά 698 θέσεις, από τις οποίες 482 βρίσκονται στην πλατεία, 139 στα θεωρεία και 77 στον εξώστη.

Η αίθουσα διατίθεται για κινηματογραφικές προβολές, για θεατρικές και μουσικές παραστάσεις, για συνέδρια, παρουσιάσεις, ομιλίες, εκδηλώσεις.

Διαθέτει οθόνη 9.40x4.80μ. και σκηνή 10.5x2.5μ. Επίσης, 4 μεταφραστικές καμπίνες με προδιαγραφές Ε.Ε., με ασύρματους δέκτες.

Οι ώρες παραχώρησης της αίθουσας είναι πρωινές και απογευματινές (έως τις 17.30) κατά την περίοδο από 1/9 έως 31/5, ενώ από 1/6 έως και 31/8 μπορεί να χρησιμοποιηθεί και το βράδυ (η αίθουσα κλιματίζεται).

Εξοπλισμός

- 2 Μηχανές προβολής ταινιών 16/35mm με συστήματα αναπαραγωγής ήχου Dolby SR-DTS
- Μηχανή προβολής video (Barco) σε σύνδεση με συστήματα VHS και BETA, ηλεκτρονικό υπολογιστή, Internet, βιντεοκάμερα

- Σύστημα ενισχυμένου ήχου, σύστημα εγγραφής και αναπαραγωγής ήχου
- Μικροφωνική εγκατάσταση με ενσύρματα μικρόφωνα υψηλής ποιότητας
- Συνεδριακό σύστημα με 5 μικρόφωνα στη σκηνή και 51 στις πρώτες θέσεις της πλατείας
- Σύστημα ταυτόχρονης μετάφρασης μέχρι και 6 γλώσσες, με 700 ασύρματους δέκτες και ακουστικά
- Σύστημα ενδοσυνεννόησης με όλους τους χώρους του κτιρίου
- Δυνατότητα δορυφορικής σύνδεσης
- Θεατρικός φωτισμός

Το φουαγιέ, που βρίσκεται δίπλα στο θεωρείο του ΟΛΥΜΠΙΟΝ I, μπορεί να φιλοξενήσει γύρω στα 150 άτομα. Οι γύρω χώροι, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για δεξιώσεις, παρουσιάσεις, στήσιμο περιπτέρων.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ II

Το κινηματοθέατρο ΟΛΥΜΠΙΟΝ II έχει 200 θέσεις. Η αίθουσα διατίθεται για κινηματογραφικές προβολές, για μικρές θεατρικές και μουσικές παραστάσεις, για συνέδρια, παρουσιάσεις, ομιλίες, εκδηλώσεις. Διαθέτει οθόνη 5.85x2.60μ. Μηροστά στην οθόνη υπάρχει ένας μικρός χώρος διαστάσεων 1.43x4.50μ.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Οι ώρες παραχώρησης της αίθουσας είναι πρωινές και απογευματινές (έως τις 17.30) κατά την περίοδο από 1/9 έως 31/5, ενώ από 1/6 έως και 31/8 μπορεί να χρησιμοποιηθεί και το βράδυ (η αίθουσα κλιματίζεται).

Εξοπλισμός

- Μηχανή προβολής 16/35mm
- Μηχανή προβολής 35mm
- Μηχανή προβολής video (Barco) σε σύνδεση με συστήματα VHS και BETA, ηλεκτρονικό υπολογιστή, Internet, βιντεοκάμερα
- Σύστημα ενισχυμένου ήχου, σύστημα εγγραφής και αναπαραγωγής ήχου
- Μικροφωνική εγκατάσταση και μικρόφωνα για 10 άτομα

Όλες οι αίθουσες του κτιρίου είναι εξοπλισμένες με:

- Μεγαφωνικό σύστημα ανακοινώσεων για όλους τους χώρους
- Σύστημα σύνδεσης με τηλεοπτικά συνεργεία
- Σύστημα 20 ασύρματων βομβητών προσωπικού ασφαλείας (Paging)

- Δυνατότητα παρουσίασης κάθε εκδήλωσης με ταυτόχρονη λήψη και προβολή στην οθόνη του κινηματογράφου

ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ

Το Café-bar του ΟΛΥΜΠΙΟΝ, βρίσκεται στον 5ο όροφο του κτιρίου, με καταπληκτική θέα στην πλατεία Αριστοτέλους και στη θάλασσα.

Μπορεί να φιλοξενήσει μικρές εκδηλώσεις, συναντήσεις, πάρτυ. Επίσης, δεξιώσεις για τις εκδηλώσεις που φιλοξενούν τα δύο ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

Το «Δωμάτιο με Θέα» μπορεί να φιλοξενήσει γύρω στα 70 άτομα καθιστά και 150 όρθια. Παράλληλα, διαθέτει περιβάλλοντα χώρο που μπορεί να δεχθεί μέχρι και 250 άτομα.

INFO CAFE

Το Info-Café είναι ένας μικρότερος χώρος, που επικοινωνεί με το «Δωμάτιο με Θέα». Είναι εξοπλισμένος με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και παρέχει δυνατότητα πρόσβασης στο Internet. Μπορεί να διατεθεί για μικρές συναντήσεις και εκδηλώσεις έως 25 ατόμων.

Για την παραχώρηση των αιθουσών μπορείτε να επικοινωνείτε με τα γραφεία του Φεστιβάλ, καθημερινά από τις 9:30 έως τις 16:00 στο τηλέφωνο 242.949

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ • 3										ΕΩΣ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1999											
ΟΛΥΜΠΙΟΝ I					ΟΛΥΜΠΙΟΝ II					ΟΛΥΜΠΙΟΝ I					ΟΛΥΜΠΙΟΝ II						
ΠΑ	3	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	ΑΠΛΗΣΙΑ, <i>Έρικ φον Στροχάιμ</i>	21:00	Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, <i>Μικελάντζελο Αντονιόνι</i>	23:00	ΑΓΡΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ, <i>Σαρ Πέκινπα</i>	ΠΑ	17	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΣΑ	4	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ, <i>Λουκίνο Βιακόντι</i>	21:00	Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ, <i>Ζαν Ρενουάρ</i>	23:00	Η ΛΑΜΨΗ, <i>Στάνλεϊ Κιούμπρικ</i>	ΣΑ	18	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΚΥ	5	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	ΠΕΡΥΣΙ ΣΤΟ ΜΑΡΙΕΝΜΠΑΝΤ, <i>Αλέν Ρενέ</i>	21:00	ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΗ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ, <i>Ζαν Λικ Γκοντάρ</i>	23:00	Ο ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ, <i>Ακίρα Κουροσάου</i>	ΚΥ	19	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΔΕ	6	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ, <i>Σεργκεί Αϊζενστάιν</i>	21:00	Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΥΡΙΑ, <i>Μαξ Οφίλς</i>	23:00	ΔΕΣΜΩΤΗΣ ΤΟΥ ΙΛΙΓΓΟΥ, <i>Άλφρεντ Χίτσκοκ</i>	ΔΕ	20	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΤΡ	7	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	ΑΠΛΗΣΙΑ, <i>Έρικ φον Στροχάιμ</i>	21:00	ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ, <i>Καρλ Ντράγιερ</i>	23:00	Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ, <i>Ζαν Ρενουάρ</i>	ΤΡ	21	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΤΕ	8	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΥΡΙΑ, <i>Μαξ Οφίλς</i>	21:00	Ο ΓΑΛΛΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, <i>Γιόζεφ φον Στέρνμπεργκ</i>	23:00	Η ΛΑΜΨΗ, <i>Στάνλεϊ Κιούμπρικ</i>	ΤΕ	22	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΠΕ	9	19:00	21:00	ΑΣΚΗΣΗ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ, <i>Ιβάν Ντάνσκι</i>	23:00	18:00	Ο ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ, <i>Ακίρα Κουροσάου</i>	21:00	ΑΤΛΑΝΤΗ, <i>Ζαν Βιγκό</i>	23:00	ΔΕΣΜΩΤΗΣ ΤΟΥ ΙΛΙΓΓΟΥ, <i>Άλφρεντ Χίτσκοκ</i>	ΠΕ	23	19:00	21:00	ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΣΕΞ, <i>Ντον Ρους</i>	23:00	18:30	20:45	ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ, <i>Κλοντ Σαμπρόλ</i>	23:00
ΠΑ	10	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ, <i>Σεργκεί Αϊζενστάιν</i>	21:00	ΠΕΡΥΣΙ ΣΤΟ ΜΑΡΙΕΝΜΠΑΝΤ, <i>Αλέν Ρενέ</i>	23:00	ΑΓΡΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ, <i>Σαρ Πέκινπα</i>	ΠΑ	24	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΣΑ	11	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΙΔΕΣ, <i>Αμπάς Κιαροστάμι</i>	21:00	ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΗ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ, <i>Ζαν Λικ Γκοντάρ</i>	23:00	ΜΠΛΕ ΒΕΛΟΥΔΟ, <i>Ντέιβιντ Λιντς</i>	ΣΑ	25	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΚΥ	12	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΜΟΥ, <i>Τζέιν Κάμπτον</i>	21:00	Η ΜΑΜΑ ΚΑΙ Η ΠΟΥΤΑΝΑ, <i>Ζαν Εστάς</i>			ΚΥ	26	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΔΕ	13	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ, <i>Λαρς φον Τρίερ</i>	21:00	ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ, <i>Καρλ Ντράγιερ</i>	23:00	ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ, <i>Λουκίνο Βιακόντι</i>	ΔΕ	27	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΤΡ	14	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΑΤΛΑΝΤΗ, <i>Ζαν Βιγκό</i>	21:00	ΣΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΜΑΣ, <i>Μωρίς Πιλά</i>	23:00	ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΜΟΥ, <i>Τζέιν Κάμπτον</i>	ΤΡ	28	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΤΕ	15	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	Ο ΓΑΛΛΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, <i>Γιόζεφ φον Στέρνμπεργκ</i>	21:00	ΜΠΛΕ ΒΕΛΟΥΔΟ, <i>Ντέιβιντ Λιντς</i>	23:00	Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, <i>Μικελάντζελο Αντονιόνι</i>	ΤΕ	29	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00
ΠΕ	16	19:00	21:00	Η ΩΡΑΙΑ ΠΕΘΕΡΑ, <i>Γκαμπριέλ Αγκιόν</i>	23:00	18:00	ΣΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΜΑΣ, <i>Μωρίς Πιλά</i>	21:00	ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΙΔΕΣ, <i>Αμπάς Κιαροστάμι</i>	23:00	ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ, <i>Λαρς φον Τρίερ</i>	ΠΕ	30	18:00	20:30	ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΝΟΤΙΝΓΚ ΧΙΛ, <i>Ρότζερ Μίσελ</i>	23:00	19:00	21:00	Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, <i>Μπ. Μπερτολούτσι</i>	23:00

Για επιβεβαίωση της ώρας και της ημέρας προβολής της κάθε ταινίας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με το τηλέφωνο 278.337. Οι κάτοχοι κάρτας μέλους του Φεστιβάλ που δεν λαμβάνουν το Πρώτο Πλάνο ταχυδρομικά, παρακαλούνται να επικοινωνήσουν για επιβεβαίωση της διεύθυνσής τους.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ - ΟΛΥΜΠΙΟΝ • ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ «ΟΛΥΜΠΙΟΝ»

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 52 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1999

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ • ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΟΤΗΣ ΦΩΡΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: (031) 278.337 • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

«ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ»

ΟΛΥΜΠΙΟΝ II, από 3 έως και 16 Σεπτεμβρίου

Το ακιέρωτο αυτό, ως ύστατος φόρος τιμής στον αιώνα του κινηματογράφου που φεύγει, δεν αποτελεί, κι ούτε θα μπορούσε, ένα πλήρες αντιπροσωπευτικό δείγμα όλων των αριστουργηματικών έργων του. Δεν περιλαμβάνει ταινίες που προβλήθηκαν πρόσφατα σε προηγούμενα αφιερώματα και άλλες που είναι προγραμματισμένες να προβληθούν σύντομα σε προσεχή αφιερώματα, όπως δεν περιλαμβάνει και ταινίες που δεν βρέθηκαν διαθέσιμες κόπιες τους που να τπρούν τις προδιαγραφές μιας αξιοπρεπούς προβολής. Πέραν όμως μιας συμβατικής επιλογής, μέσα από τον πλούτο των αθάντων εικόνων του σινεμά, υπάρχει πάντα η μνήμη, η κρίση και η αισθητική απαίτηση και προδιάθεση του θεατή. Καλή θέαση σημαίνει μια περιπέτεια του βλέμματος που ποτέ δεν τελειώνει. Και ο κινηματογράφος, στις σημαντικότερες στιγμές του, δεν είναι μια τέχνη εφήμερη ή μια τέχνη του εφήμερου, δεν είναι μόνο ό,τι γίνεται, παράγεται και προβάλεται κάθε σεζόν, αλλά μια συνέχεια ανάμεσα σε ό,τι έγινε, γίνεται και πρόκειται να γίνει. Από το χθες ως την αιωνιότητα, που την καταγράφουν και τη διατρέχουν εικόνες αθάντες. Σαν κι αυτές.

Απληστία / Greed

Η.Π.Α., 1924, 120'

Σκηνοθεσία: Erich von Stroheim. Σενάριο: Erich von Stroheim, Joseph Farnham. Φωτογραφία: William H. Daniels, Ben F. Reynolds. Ηθοποιοί: Gibson Gowland, Zasu Pitts, Jean Harlow, Chester Conklin.

Ο Έριχ φον Στροχάιμ, βιεννέζικης καταγωγής, είναι μία ιδιόρρυθμη περίπτωση σκηνοθέτη, με έργο μόλις μιας δεκαετίας. Ο Στροχάιμ ξεκίνησε στον κινηματογράφο ως ηθοποιός εξειδικευμένος σε ρόλους Πρώτων αξιωματικών. Από την πρώτη του ταινία, ως σκηνοθέτης, το 1919, έδειξε μια απίστευτη τελειομανία, με έμφαση στα σκηνικά και τα κοστούμια, γεγονός που αύξησε το κόστος και το χρόνο των γυρισμάτων του σε υπερβολικό βαθμό, αναλογικά ακόμα και για τα σημερινά δεδομένα. Η Απληστία υπήρξε μια από τις πιο ακρωτηριασμένες ταινίες όλων των εποχών. Η αρχική της κόπια διάρκειας 9 ωρών, μειώθηκε από τους παραγωγούς στις 4, ενώ η τελική, η οποία και δεν αναγνωρίστηκε από τον σκηνοθέτη της είναι μόλις 2 ωρών. Δυστυχώς, λόγω των περικοπών αυτών, η ταινία παρουσιάζει χάσματα στην εξέλιξη της πλοκής της, με αποτέλεσμα σε ορισμένα σημεία να φαίνεται αδικαιολόγητη η συμπεριφορά των ηρώων της. Ο κεντρικός άξονας της ιστορίας είναι η σχέση ενός άξεστου και σκληρού άνδρα με τη γυναίκα του, ο οποίος με τη συμπεριφορά του τη μετατρέπει σιγά-σιγά σε μια άπληστη και φιλάργυρη ύπαρξη, ώστε στο τέλος να τη σκοτώσει ο ίδιος σε μια έκρηξη οργής και να της πάρει τα χρήματα. Ο Στροχάιμ, με άψογο και λεπτομερειακό τρόπο περιγράφει αυτή την κατάπτωση, για να κλείσει την ταινία του με ένα εκπληκτικό φινάλε στην έρημο, όπου η τιμωρία είναι ο θάνατος. Η χρήση των close-up ως μέσο έντασης των αντιθέσεων, η εξαιρετική φωτογράφιση, η απουσία του ήχου και το απίστευτο κέντημα των λεπτομερειών της πλοκής, μαζί με την ένταση και την ωμότητα του νατουραλισμού της, μετατρέπουν την Απληστία σε μια τραγωδία πτάνων διαστάσεων, μια απ' τις πιο σκοτεινές ταινίες της εποχής του βωβού. Η σκηνοθετική καριέρα του Στροχάιμ υπήρξε σύντομη και περιορισμένη στην εποχή του βωβού κινηματογράφου, αφού αρνήθηκε να συμβιβαστεί με τις επιταγές της βιομηχανίας. Τον συναντούμε στην περίοδο του αμιλούντος ως ηθοποιό, με εξέχουσα την ερμηνεία του στη Μεγάλη Χίμαιρα του Ζαν Ρενουάρ.

Νότης Φόρας

Προβολές: 3/9, 18:00 • 7/9, 18:00

Η περιπέτεια / L' avventura

Ιταλία, 1959, 135'

Σκηνοθεσία: Michelangelo Antonioni. Σενάριο: Michelangelo Antonioni, Elio Bartolini, Tonino Guerra. Φωτογραφία: Aldo Scavarda. Μουσική: Giovanni Fusco. Ηθοποιοί: Monica Vitti, Lea Massari, Gabriele Ferzetti, Dominique Blanchard, James Addams.

Μια παρέα μεγαλοαστών, στην διάρκεια μιας κρουαζιέρας, αποβιβάζεται σ' ένα ξερονήσι όπου η Άννα, φίλη του αρχιτέκτονα Σάντρο, ξαφνικά και αναίτια εξαφανίζεται. Η εξαφάνισή της επιδρά καταλυτικά πάνω στους υπόλοιπους και κυρίως στην φίλη της Κλάουντια και στον Σάντρο, οι οποίοι αρχίζουν μια δύσκολη και εύθραστη σχέση, επιβαρυνμένη από το κε-

νό που άφησε πίσω της η Άννα. Βασισμένη ολοκληρωτικά πάνω στο ρήγμα της απουσίας της Άννας, Η Περιπέτεια -ίσως η πιο ακραία αισθητική πρόταση του Αντονιόνι- κόβει τις γέφυρες με την παραδοσιακή ψυχολογική ανάλυση των ηρώων, με τις κινηματογραφικές αφηγηματικές συμβάσεις και τους κανόνες δραματουργικής εξέλιξης μιας ιστορίας και διακινδυνεύει μια εξερεύνηση, χωρίς πυξίδα, άγνωστων εσωτερικών τοπίων. Κινηματογραφώντας τις συμπεριφορές των ηρώων σ' ένα κλειστό, απομονωμένο και γυμνό περιβάλλον -που αντανάκλα το ψυχικό και συναισθηματικό τους κενό- η ταινία αναδεικνύει την αβεβαιότητα, την ανασφάλεια, το πρόσκαιρο και το διαφορούμενο των ανθρώπινων σχέσεων. Πρώτη ταινία της περίφημης "τριλογίας της αλλοτριώσης" Η Περιπέτεια γεμάτη σιωπές, νεκρούς χρόνους και άδειους χώρους, κινηματογραφεί την έκλειψη των συναισθημάτων και το υπαρξιακό αδιέξοδο του σύγχρονου ανθρώπου. Το κοινό του φεστιβάλ Καννών δεν άντεξε την τολμηρότητα της αφήγησης και την αποδοκίμασε -σχεδόν κανιβαλικά- στην διάρκεια της προβολής της. Σήμερα φιγουράρει, σε πολλές λίστες επιτίοντων, ανάμεσα στις 10 καλύτερες ταινίες όλων των εποχών, ενώ είναι και μια από τις δεδηλωμένες επιρροές και αγάπες του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 3/9, 21:00 • 15/9, 23:00

Άγρια συμμορία / Wild bunch

Η.Π.Α., 1969, 145'

Σκηνοθεσία: Sam Peckinpah. Σενάριο: Sam Peckinpah, Walon Green. Φωτογραφία: Lucien Ballard. Μουσική: Jerry Fielding. Ηθοποιοί: William Holden, Ernest Borgnine, Robert Ryan, Warren Oates, Edmond O' Brien, Ben Johnson, Emilio Fernandez.

«Χύνοντας καινούριο κρασί στο μπουκάλι του γουέστερν, ο Πέκινπα σ' ανατίναξε το μπουκάλι» έγραψε μία κριτικός. Μετά τον Πέκινπα, το γουέστερν δεν θα ήταν ποτέ το ίδιο και η βία στο σινεμά θα έβρισκε τη νέα της κινηματογραφική γλώσσα. Δεν έχει παρά να δει κανείς τις ταινίες του Σκορσέζε, του Ταραντίνο και του Τζον Γου. Όλοι "παιδιά" του μεγάλου Σαμ. Το 1969, το φιλμ θεωρήθηκε τόσο προκλητικό που σόκαρε τους πάντες: ιπτάμενα κορμιά, "κόσκινο" από τις σφαίρες, συντριβάνια αίματος, ατέλειωτο πιστολίδι. Μοιάζει σαν να έπεσαν περισσότερες σφαίρες στα γυρίσματα, απ' όσες έπεσαν στην πραγματικότητα, στην Μεξικανική Επανάσταση. Όμως δεν πρόκειται για μια βίαιη ταινία -όσο κι αν αυτό ακούγεται παράδοξο- αλλά για ένα φιλικό έπος γύρω από την βία. Ο Πέκινπα, φαινομενικά σκληρός αλλά βαθιά ανθρωπιστής, αποθεώνει την βία για να την καταδικάσει στο τέλος. Ενδιάμεσα χωράει η ματιά ενός δημιουργού πάνω στην ανδρική φιλία, την πίστη, την εξαπάτηση και την προδοσία. Κανείς δεν είναι αθώος, ούτε καν τα παιδιά που παίζουν κι αυτά τον δικό τους πόλεμο. Το στόρυ: μια παρέα εξιτανισμένων σχεδιάζει να ληστέψει τρέινο του αμερικανικού στρατού στην πόλη του Σαν Ραφαέλ, στο νότιο Τέξας, στα σύνορα με το Μεξικό. Πριν αντιληφθούν την παγίδα που τους έχουν στήσει, θα βρεθούν αντιμέτωποι με μια συμμορία κυνηγών κεφαλών, τον Μεξικάνικο στρατό και τους αντάρτες της Επανάστασης. Η εξαιρετική μελέτη των χαρακτήρων, το εμπνευσμένο κάστ, η στυλιζαρισμένη σκηνοθεσία, το διαυγές ταξικό βλέμα του Πέκινπα πάνω στην ιστορία του, οι πολλαπλές γωνίες λήψης, η κινηματογράφηση του θανάτου σε αργή κίνηση και το κομμένο μοντάζ άφησαν εποχή. Το 1996, η τεχνική του Πέκινπα στο μοντάζ υμνήθηκε σ' ένα ντοκυμαντέρ που προτάθηκε για Όσκαρ. Το 1994 κυκλοφόρησε η ολοκληρωμένη βερσιόν της ταινίας με το final cut του σκηνοθέτη: κάποια flash-back που αφορούν το παρελθόν των ηρώων, διάρκειας 11'. Και δίχως αυτά όμως, η σκηνή της έκρηξης στην γέφυρα του Ρίο Γκράντε είναι εκεί, για να αποτυπωθεί στην μνήμη του θεατή. Ένα ματωμένο μπαλέτο όπου ο Πέκινπα προσπαθεί να ξερκάσει το αναπόφευκτο, βλέποντας τον βίαιο θάνατο ως αισθητική εμπειρία'.

Τζένη Παυλίδου

Προβολές: 3/9, 23:00 • 10/9, 23:00

Θάνατος στη Βενετία / Morte a Venezia

Ιταλία, 1971, 124'

Σκηνοθεσία: Luchino Visconti. Σενάριο: Luchino Visconti, Nicola Badalucco βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα του Thomas Mann. Φωτογραφία: Pasqualino De Santis. Μουσική: Gustav Mahler, Ludwig van Beethoven, Mussorgsky. Ηθοποιοί: Dirk Bogarde, Bjorn Andresen, Silvana Mangano, Marisa Berenson, Mark Burns, Romolo Valli.

Κουρασμένος από την χιμαιρική αναζήτηση της ομορφιάς και από το μάταιο κυνήγι της τελειότητας, ο Άσενιπαχ, ένας Γερμανός συνθέτης φθάνει για ανάπαυση στην Βενετία. Μια απροσδόκητη συνάντηση θα αλλάξει τη ζωή του δραματικά. Στο πρόσωπο του Τάτζιο, μιας ανδρόγυνης φιγούρας, όπου το παιδί, η γυναίκα και ο άνδρας συνυπάρχουν, ο Άσενιπαχ θα συναντήσει την απόλυτη ομορφιά και την τελειότητα, αλλά ταυτόχρονα θα νοιώσει και την παγωμένη ανάσα του θανάτου: "Όποιος με το βλέμμα του ένιωσε την ομορφιά είναι προορισμένος να πεθάνει". Οι ανταλλαγές βλέμμάτων ανάμεσα στον ήρωα και τον νέο, τα αδιόρατα χαμόγελα που απλόχερα χαρίζει ο Τάτζιο στον Άσενιπαχ, όλα είναι απερίτλη. Στην ταινία δεν υπάρχει πραγματικός ερωτικός πόθος, παρά μόνο η πρόσκληση για τον ήρωα να διαβεί τα σύνορα της ζωής και να επιχειρήσει το μεγάλο ταξίδι προς το άγνωστο. Ο Λουκίνο Βισκόντι σκηνοθετεί το τέλος μιας διαδρομής: μια μελαγχολική και επιτάφια τελετή αποχώρησης από τα εγκόσμια, ένα ρέκιεμ για τον μαρμαρό του πνεύματος, στα κανάλια και στα σοκάκια της εκπληκτικά κινηματογραφημένης Βενετίας. Βασισμένη στο μυθιστόρημα του Τόμας Μαν, η ταινία πέρα από την υποδειγματική κινηματογραφική μεταφορά του κλασικού αυτού έργου, καταγράφει και την συνάντηση του Ιταλού σκηνοθέτη με την μουσική του Γκούσταβ Μάλερ (ακούγονται η 3η και η 5η συμφωνία του) -άλλωστε ο κεντρικός χαρακτήρας βασίζεται στην προσωπικότητα του συνθέτη.

Δημήτρης Μπάμπας

Προβολές: 4/9, 18:00 • 13/9, 23:00

Ο κανόνας του παιχνιδιού / La regle du jeu

Γαλλία, 1939, 110'

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Jean Renoir. Φωτογραφία: Jean Bachelet, Jacques Lemare. Μουσική: W. A. Mozart, Johann Strauss, F. Chopin, Roger Desormieres. Ηθοποιοί: Marcel Dalio, Nora Gregor, Roland Toutain, Jean Renoir, Milla Parely.

Ο Ζαν Ρενουάρ, γιός του διάσημου ζωγράφου, θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του κινηματογράφου. Οι ταινίες του διακρίνονται για την φινέτσα και την αφηγηματική τους ικανότητα, για την υποψώσκουσα ειρωνική τους διάθεση και για την ουμανιστική τους φλέβα. Ο κανόνας του παιχνιδιού, ίσως το αριστούργημά του Ζαν Ρενουάρ είναι σύμφωνα με τον André Bazin "μία ταινία κατ' εξοχήν τολμηρή ως προς το θέμα, την τεχνική και την σύλληψη της αφήγησης... η οποία μεταφράζει καθαρά την κρίση συνείδησης ενός πολιτισμού στα πρόθυρα της καταστροφής του". Στην διάρκεια μιας μεγάλης γιορτής, στον πύργο ενός ευγενούς, ο Ρενουάρ καταγράφει με λεπτή ειρωνία, σατιρική διάθεση αλλά και βαθύτατη ανθρωπιά τις ανθρώπινες σχέσεις, την φιλία και τον έρωτα, μπλέκοντας ανθρώπους από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Μελετά τις αντιδράσεις και τους αλληλοεπηρεασμούς τους χωρίς να καταδικάζει, ούτε να ηθικολογεί, αφού προσπαθεί να υιοθετήσει και να κατανοήσει κάθε φορά, τα κίνητρα δράσης του κάθε ήρωα. Άλλωστε μια από τις πιο χαρακτηριστικές ατάκες που ακούγονται είναι: "ό' αυτόν τον κόσμο, το πιο τρομερό πράγμα είναι πως ο καθένας έχει τους λόγους του". Παρ' όλα αυτά, το γενικό πλαίσιο είναι αυτό της αποσύνθεσης και της παρακμής της αριστοκρατικής τάξης. Ο Bazin λέει ακόμα ότι "η κοινωνική και ιστορική μαρτυρία του Κανόνα του παιχνιδιού διατηρεί σήμερα όλη την ζωτικότητα του, επειδή είναι φορέας ενός ηθικού μηνύματος, μιάς οπτικής για τον άνθρωπο, την αγάπη και την ευτυχία". Ο ίδιος ο Ρενουάρ ερμηνεύει τον ρόλο του Οκτάβιου, ενώ η ταινία παραμένει σχεδόν αμετακίνητη σ' όλες τις λίστες των 10 καλύτερων ταινιών όλων των εποχών.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 4/9, 21:00 • 7/9, 23:00

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

Η λάμψη / The shining

Μ. Βρετανία, 1980, 115'

Σκηνοθεσία: Stanley Kubrick. Σενάριο: Stanley Kubrick, Diane Johnson βασισμένο στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Stephen King. Φωτογραφία: John Alcott. Μουσική: Wendy Carlos, Rachel Elkind, Bela Bartok, Gyorgy Ligeti, Krzysztof Penderecki, Henry Hall, Gleneagles Hotel Band. Ηθοποιοί: Jack Nicholson, Shelley Duvall, Danny Lloyd, Scatman Crothers, Barry Nelson.

Όσοι έχουν δει τη Λάμψη σαν ένα από τα καλύτερα θρίλερ που έχουν γυριστεί ποτέ, έχουν απόλυτο δίκιο και απόλυτο άδικο. Απόλυτο δίκιο γιατί ποτέ ίσως άλλοτε δεν φτιάχθηκε μια ταινία που να έχει ως θέμα της το φονικό παραλήρημα, την ωμή βία, το απόξενο, τον φόβο και την αγωνία, μέσα από μια μάλλον απλοϊκή ιστορία δράσης, με τόση και τέτοια καλλιτεχνική φροντίδα στα ντεκόρ, στους φωτισμούς, στην επιλογή των κάδρων, στην ηχητική μπάντα και κυρίως στην εκφραστική ερμηνεία των ηθοποιών. Αλλά και απόλυτα άδικο, για την πραγματική αξία της ταινίας, γιατί η Λάμψη, παρότι βασίζεται σ' ένα μυθιστόρημα τρόμου του Στήβεν Κινγκ, αποτελεί την πρώτη και την τελευταία ταινία ενός νέου κινηματογραφικού είδους, πράγμα που κάνει ακόμα και την ιδέα να γυριστεί μια συνέχεια της ή ένα ρημίκ απολύτως γελοίο. Το μυστικό της πρωτοτυπίας της, που αγγίζει τα όρια του αριστουργήματος, ίσως να οφείλεται στην εμμονή και στην, σε βαθμό εξαντλησεως σκηνοθετική επιμονή, του Κιούμπερικ να γυριστεί κάθε

σκηνή όπως δεν έχει ποτέ ξαναγυριστεί. Η ταινία αφηγείται την τρομακτική μεταμόρφωση ενός ανθρώπου, του Τζακ Τόρανς, σ' ένα Άλλον, στον Κακό Λύκο του παραμυθιού ή τον τερατικό του εαυτό. Μέσα στην απόλυτη απομόνωση, την αδράνεια και τη σιωπή ενός ερημικού ξενοδοχείου 140 δωματίων το καταχείμωνο, ζωντανεύουν τα πιο νοσηρά φαντάσματα της ψυχής και συμμαχούν με τα φαντάσματα του χώρου που τον στοιχειώνουν οι μνήμες ενός παλιού εγκλήματος. Ο νεκρός αρχίζει να κυριεύει τον ζωντανό. Το υπεριοιθητό φάσμα ενός παρελθόντος βίας αρχίζει να αντανακλάει τη λάμψη του και να αναγγέλει με μια παράξενη μουσική τα προμηνύματα της βίας που θάρθει. Το παρόν διασπάται, χάνει τη λογική του συνέχεια και το αίμα επιστρέφει. Ποτέ άλλοτε μια ιστορία τρόμου δεν κινηματογραφήθηκε με τέτοια λάμψη, επικίνδυνα γοητευτική.

Σωτήρης Ζήκος

Προβολές: 4/9, 23:00 • 8/9, 23:00

Πέρυσι στο Μαρίενμπαντ L'annee dernière à Marienbad

Γαλλία, 1961, 93'

Σκηνοθεσία: Alain Resnais. Σενάριο: Alain Robbe-Grillet. Φωτογραφία: Sacha Vierny. Μουσική: Francis Seyring. Ηθοποιοί: Delphine Seyring, Giorgio Albertazzi, Sacha Pitoeff

Μια σχέση υπήρξε ή δεν υπήρξε. Η κομψή κι αιθέρια Ντελφίν Σεϊρίνγκ ερωτεύτηκε τον γοητευτικό Τζόρτζιο Αλμπερτάτσι... πέρυσι στο Μαρίενμπαντ. Ή μήπως ήταν στο Φρίντρικαμπαντ; Έγιναν εραστές; Ή πάλι τίποτα δεν συνέβη μεταξύ τους; Ανανέωσαν το ραντεβού τους για την επόμενη χρονιά; Ή δεν το έκαναν ποτέ; Όλα θα λυθούν ή θα μπερδευτούν περισσότερο σ' ένα ανακτορικό θέρετρο κάπου στην Ευρώπη. Ανάμεσα σε αχανή δωμάτια με τα ζωγραφισμένα ταβάνια και τα έργα τέχνης στους τοίχους, μέσα σε ατελείωτους διαδρόμους, συντριβάνια και θαμνώδεις κήπους, ο θεατής θα προσπαθήσει να συνθέσει τα κομμάτια ενός ψυχολογικού παζλ, δίχως λύση και χωρίς νόημα. Το Πέρυσι στο Μαρίενμπαντ είναι μια ταινία παιχνίδι πάνω στην μνήμη. Την μνήμη που είναι δαίμονας που σε υπνωτίζει όπως οι αργόσυρτες κινήσεις των ηθοποιών που κάνει κύκλους όπως η ελικοειδής κίνηση της κάμερας στους αχανείς διαδρόμους που προσπαθεί να ενώσει παρελθόν, παρόν και μέλλον σε μια στιγμή όπου όλα έχουν υπάρξει ή μπορεί να υπάρξουν. Στον πυρήνα του, το φιλμ είναι ένα φιλοσόφημα πάνω στον χρόνο, τις εκδοχές και τις πιθανότητες και ως τέτοιο υπήρξε ένας σταθμός στην ιστορία του κινηματογράφου. Ο Ρενέ πειραματίζεται με την αφηγηματική δομή, εκμεταλλεύεται τις δυνατότητες του widescreen για να συνθέσει πλάνα απίστευτης ομορφιάς, αφήνοντάς τον χρόνο να κυλήσει με υποτυπώδεις διαλόγους και εξαντλώντας την χρήση του voice over. Συναρπαστική η ασπρόμαυρη φωτογραφία του μπαρόκ πε-

ρίγυρου από τον Σάσα Βιερνύ και η γοητική, στα όρια του ρέκβιεμ, μουσική του Φράνσις Σεϊρίνγκ. Ένα φιλμ γι' άλλους αισθηματικούς, για κάποιους επιτηδευμένα βαρετό και για κάποιους απίστευτα ευρηματικό.

Τζένη Παυλίδου

Προβολές: 5/9, 18:00 • 10/9, 21:00

Με κομμένη την ανάσα / A bout de souffle

Γαλλία, 1959, 88'

Σκηνοθεσία: Jean-Luc Godard. Σενάριο: Jean-Luc Godard βασισμένο σε μια ιδέα του Francois Truffaut. Φωτογραφία: Raoul Coutard. Μουσική: Martial Solal. Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Claude Chabrol. Ηθοποιοί: Jean-Paul Belmondo, Jean Seberg, Daniel Boulanger

Αν η ταινία αυτή θεωρείται σταθμός στην ιστορία του σύγχρονου κινηματογράφου, αυτό δεν μπορεί να οφείλεται, μόνο και τόσο, σε λόγους ιστορικούς, όπως ο "ρομαντικός μηδενισμός" του ήρωα της, η αισθητική της εκζήτηση, οι σινεφιλ αναφορές της και η προκλητικά αντισυμβατική τεχνική για την εποχή της. Οφείλεται μάλλον στην ανεξάντλητη εκφραστική δυναμική της. Και αυτό δεν είναι μόνο θέμα ρυθμού, αλλά και σύνθεσης. Η δεξιοτεχνικά συμπεκνωμένη φιλική αφήγησή της αντιστοιχεί σε μια τριπλάσια σε διάρκεια ταινία συμβατικής αφήγησης. Τα καθαρά οπτικά της μέρη, οι ελλείψεις, τα jump-cuts, οι αντιστροφές λήψεις, οι επαναλήψεις, τα μακριά τράβελινγκ, λειτουργούν συνεχώς πολλαπλασιαστικά σε σχέση με τους διαλόγους, αλλά και μεταξύ τους, εμπλουτίζοντας σχεδόν ακατάπαυστα την αφήγηση με νέες σημασιοδοτήσεις. Για αυτό και σε κάθε θέαση της ταινίας μπορείς να ανακαλύπτεις και άλλες αναφορές, διαδρομές, συσχετίσεις. Ο Μισέλ Πουακάρ επιστρέφει στο Παρίσι τυχοδιωκτικά ή για να συναντήσει την Πατρίτσια, που γνώρισε στη Νίκαια, που πέρασε ήδη τρεις νύχτες μαζί της, για να την πείσει να φύγουν μαζί για τη Ρώμη, όχι γιατί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν αλλά γιατί δεν θέλει να το κάνει, ή για να πάρει τα χρήματά που του χρωστούσε ή για να προκαλέσει τη μοίρα του, να παίξει κρυφτούλι με τους αστυνομικούς που τον καταδιώκουν ή για να διεκδικήσει με οποιοδήποτε τίμημα αυτό που πιστεύει ότι του ανήκει στη ζωή, η ελεύθερη επιλογή να παίξει το παιχνίδι του όλα ή τίποτα; Δεν ξέρω, κι ούτε κι ο ίδιος ξέρει, κι ούτε ποτέ θα μάθει κανείς. Κάθε προοπτική της αφήγησης παραμένει ανοιχτή. Ο θάνατος του ήρωα είναι απλώς ένα αναγκαίο φινάλε για να εξακολουθήσει να ζει ως ένας από τους πιο ζωντανούς, αδιευκρίνιστους και ενδιαφέροντες χαρακτήρες της σύγχρονης κινηματογραφικής μυθολογίας.

Σωτήρης Ζήκος

Προβολές: 5/9, 21:00 • 11/9, 21:00

**ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ
ΜΕ 48 ΣΕΛΙΔΕΣ
& 30.000 ΑΓΓΕΛΙΕΣ**

**Ψάχνετε... σπίτι;
δουλειά;
αυτοκίνητο;
σύντροφο;**

Αγγελιοχώρος

**24.24.01
fax: 272.436**

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 61, ΙΣΟΓΕΙΟ

ΔΩΡΕΑΝ ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ - ΦΩΤΟΑΓΓΕΛΙΕΣ

Ο καταδικασμένος / Kiru

Ιαπωνία, 1952, 143'

Σκηνοθεσία: Akira Kurosawa. Σενάριο: Akira Kurosawa, Hideo Oguni. Φωτογραφία: Asakazu Nakai. Μουσική: Fumio Hayasaka. Ηθονοιοί: Tahashi Shimura, Nobuo Kaneko, Kyoko Seki

Στις ταινίες του, ο μεγάλος γιαπωνέζος ουμανιστής Ακίρα Κουροσάβα γεφυρώνει και "δένει" το μεγάλο με το μικρό, το γενικό με το ειδικό, την κοινωνία με το άτομο, κρατώντας όμως πάντα σταθερά το κεντρικό άξονά του στον Άνθρωπο. Ο καταδικασμένος, είναι μια ταινία που ασχολείται με τη λεπτή ισορροπία ανάμεσα στην ατομική ύπαρξη και την κοινωνική δράση. Ένας ανώτερος δημοτικός υπάλληλος, μαθαίνοντας ότι έχει πλέον μόνο έξι μήνες ζωής, καταφεύγει στις εφήμερες απολαύσεις και στην ικανοποίηση των αποθημένων του, χωρίς όμως τελικά να αποκομίσει κάτι απ' αυτό. Έτσι στρέφεται προς την εκπλήρωση ενός κοινωνικού στόχου, που είναι η μετατροπή ενός σκουπιδοτόπου σε παιδική χαρά. Μετά το θάνατό του, οι συνάδελφοί του, που έχουν μαζευτεί για να τον τιμήσουν, συζητούν τη περίπτωση του εκφράζοντας ο καθένας την άποψή του. Αγαπημένο θέμα για τον Κουροσάβα, που με τόση μαεστρία έσπησε στο Ρασομόν, είναι η αναζήτηση της αλήθειας. Πέρα όμως απ' το φιλοσοφικό επίπεδο, η ταινία θίγει μια σειρά από θέματα που διατρέχουν το έργο του. Το ψυχολογικό και υπαρξιακό δράμα του ατόμου, καταλήγει σε μια δριμύτατη κριτική στα προβλήματα της σύγχρονης γιαπωνέζικης κοινωνίας, που με άκρτο τρόπο υιοθετεί το δυτικό μοντέλο ζωής και αξιών. Ενώ η ταινία ξεκινάει με το άτομο και τη θλίψη που προκαλεί η μοίρα του, εξελίσσεται αισιόδοξα, αφού η κοινωνική δράση και συνεισφορά, η ένταξη του ατομικού στο συλλογικό αίρει τη θλίψη της αναπόφευκτης μοίρας του ενός. Ο καταδικασμένος διακρίνεται για τη χρήση των πλάνων-σεκάνς και των flash-back, καθώς και για τη σύμμετρη εξηρησιονιστικών με ρεαλιστικά στοιχεία. Είναι ένα έργο αισθητικής ωριμότητας και ταυτόχρονα ιδεολογικής σαφήνειας και καθαρότητας.

Νότης Φόρος

Προβολές: 5/9, 23:00 • 9/9, 18:00

Θωρηκτό Ποτέμκιν / Battleship Potemkin

Σοβιετικά Ένωση, 1925, 70'

Σκηνοθεσία: Sergei Eisenstein. Σενάριο: Sergei Eisenstein, Nina Agadjanova. Φωτογραφία: Eduard Tisse. Ηθονοιοί: Alexander Antonov, Vladimir Barsky, Grigory Alexandrov, Mikhail Gornov, οι ναύτες του Κόκκινου ναυτικού και οι πολίτες της Οδησσού.

Ο Σεργκέι Αϊζενστάιν υπήρξε από τα πιο λαμπρά πνεύματα μιας εποχής αισθητικών και ιδεολογικών αναζητήσεων, όχι μόνο στον κινηματογράφο, αλλά και σε όλες τις άλλες τέχνες, της Ρωσικής Πρωτοπορίας. Η συνεισφορά του στην ανάπτυξη της κινηματογραφικής γλώσσας είναι τόσο σημαντική, όσο και αυτής του Γκριφίθ. Ο Αϊζενστάιν είναι ένας πρωτοπόρος θεωρητικός και σκηνοθέτης που ασχολήθηκε αρχικά με τη χρήση του μοντάζ, ως κυρίαρχο αφηγηματικό μέσο του κινηματογράφου, μέσα από το οποίο συντάσσονται οι εικόνες και παράγονται τα νοήματά τους. Παρά τη δυσκαμψία και τους περιορισμούς του σταλινισμού, ο Αϊζενστάιν συνέχισε τις αναζητήσεις του και σε άλλους αισθητικούς τομείς, όπως τις φωτοσκιάσεις και τους όγκους, στο ρόλο της σκηνογραφίας, στη κίνηση του πλήθους, παράλληλα με τις ιδεολογικές παρατηρήσεις του για τη χρήση του μέσου. Το Θωρηκτό Ποτέμκιν είναι μια ιστορική ταινία, που αναφέρεται στην εξέγερση των ναυτών του ομώνυμου θωρηκτού στην Οδησό, το 1905, την εποχή του Ρωσο-Ιαπωνικού πολέμου. Αφορμή της εξέγερσης, κατά την ταινία, ένα κομμάτι σάπιο κρέας. Οι πολίτες της Οδησσού συνδράμουν τους εξεγερθέντες, με αποτέλεσμα να ακολουθήσει η επέμβαση των Καζάκων και η περιφημη σκηνή της σφαγής των αμάχων στις σκάλες της Οδησσού. Στο τέλος το Ποτέμκιν συμπαράσχει σε εξέγερση και τον υπόλοιπο στόλο. Το Θωρηκτό Ποτέμκιν μοιάζει με δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ, που εύκολα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ταινία προπαγάνδας, όμως στην πραγματικότητα είναι μια μελέτη πάνω στη χρήση του μοντάζ αλλά και στη δυνατότητα του κινηματογράφου να παράγει ιδέες. Στο τέλος της ταινίας το "πάντρεμα" των κοντινών με τα μακρινά πλάνα, σε συνδυασμό με την απουσία ήχου, έχουν ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα. Το Θωρηκτό Ποτέμκιν, παρ' όλο που έχουν περάσει 75 χρόνια από τη δημιουργία του, διακρίνεται ακόμη και σήμερα για την πλαστική συμμετρία και την πάλλουσα δύναμη των εικόνων του και παραμένει μια κορυφαία στιγμή στην ιστορία του κινηματογράφου.

Νότης Φόρος

Προβολές: 6/9, 18:00 • 10/9, 18:00

Η άγνωστη κυρία / Madame de...

Γαλλία, 1953, 105'

Σκηνοθεσία: Max Ophüls. Σενάριο: Max Ophüls, Marcel Achard. Φωτογραφία: Cristian Matras. Μουσική: Oscar Straus, Georges Van Parys. Ηθονοιοί: Danielle Darrieux, Charles Boyer, Vittorio De Sica, Mireille Perrey.

Η άγνωστη κυρία (1953) ανήκει στην τελευταία και ωριμότερη περίοδο του Γερμανο-εβραίου σκηνοθέτη Μαξ Οφύλς (1902-1957), που μαζί με τα La ronde (1950), Le plaisir (1952) και Lola Montès (1955), αποτελούν την κορωνίδα μιας πολυτάραχης καριέρας που άρχισε στην Γερμανία το 1930, συνεχίστηκε από το 1933 μέχρι το 1939 στην Γαλλία, στην Ευρώπη και στην Αμερική στην δεκαετία του '40, για καταλήξει και πάλι στην Γαλλία, δεύτερη πατρίδα του σκηνοθέτη. Όλες του οι ταινίες βασισμένες κυρίως σε θεατρικά έργα -ο Οφύλς υπήρξε επίσης και προικισμένος σκηνοθέτης του θεάτρου- είναι ένας προβληματισμός γύρω από την γυναικεία φύση και έχουν ως θεματική τους, την αναζήτηση της ηδονής, το ανέφικτο της ευτυχίας και την ματαιότητα του έρωτα. Η κινηματογραφική του παραγωγή είναι γεμάτη από τυχαίες ερωτικές συναντήσεις, εφήμερες απολαύσεις, σχεδιασμένες αποπλανήσεις, εξωσυζυγικές σχέσεις, απο προδομένες και παγιδευμένες γυναίκες στην πλάνη του έρωτα: οι περισσότερες ιστορίες, σε αντίθεση θαρείς με τα εκθαμβωτικά κοστούμια, τα πλούσια ντεκόρ και την χορογραφημένη σκηνοθεσία, καταλήγουν σε αδιέξοδο, έχοντας τραγικό τέλος. Η Γυναίκα στο σινεμά του Οφύλς, ερωτευμένη με τον έρωτα και κυριαρχημένη από το πάθος και τον πόθο, προκαλεί την μοίρα της, σ' έναν "αναίσθητο" ανδροκρατούμενο κόσμο, για να συντριβεί τελικά κάτω από το βάρος της ψευδαισθήσης και της απάτης. Έτσι λοιπόν και Η άγνωστη κυρία είναι μια ταινία για την απατηλή λάμψη του ψεύδους και την ερωτική πλάνη' μια κατ' επιφασή "κωμωδία" με τραγική κατάληξη, στην οποία οι πραγματικοί πρωταγωνιστές, τα σκουλαρίκια της ηρωίδας, αέρονουν τον χορό της υποκρισίας, της ανειλικρίνειας, της μικροψυχίας και της εκδίκησης.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 6/9, 21:00 • 8/9, 18:00

Δεσμώτης του ιλίου / Vertigo

Η.Π.Α., 1958, 128'

Σκηνοθεσία: Alfred Hitchcock. Σενάριο: Alec Coppel, Samuel Taylor. Φωτογραφία: Robert Burks. Μουσική: Bernard Herrmann. Ηθονοιοί: James Stewart, Kim Novak, Barbara Bel Geddes, Tom Helmore.

Το σινεμά γιορτάζει τα εκατό του χρόνια και η γαλλική κριτική ψηφίζει τα αριστουργήματα της έβδομης τέχνης. Πίσω από τον Πολίτη Κέρν του Όρσον Γουέλς, στέκεται ο σερ Άλφρεντ Χίτσκοκ και ο Δεσμώτης του ιλίου. Το 1958, ο μαίτρ του σασπένς θα έδινε στο κοινό την πιο πρωσωπική και ολοκληρωμένη ταινία του. Τι είναι όμως ο Δεσμώτης του ιλίου; Μια αρχέτυπη ιστορία αγάπης; Ένα αστυνομικό τρέπης; Ένα μεταφυσικό θρίλερ; Οπτικοποίηση ενός ονείρου; Όλα αυτά μαζί αλλά κυρίως ο ίδιος ο Χίτσκοκ. Όλος ο Χίτσκοκ σε δύο ώρες. Ρομαντικός, κλειστοφοβικός, ψυχωτικός, διαστροφικός, φετιχιστής, εμμονοληπτικός, νεκροφιλικός, σουρεαλιστής, βίαιος, μελαγχολικός, τελειομανής και στο απόγειο της τεχνικής του. Η ιστορία: ένας αστυνομικός του Σαν Φρανσίσκο, ο Σκοτ Φέργκιουσον, φεύγει από το Σώμα λόγω της υψοφοβίας του. Ένας παλιός του φίλος και εφοπλιστής, τον προσλαμβάνει για να παρακολουθεί την νευρωτική με τάσεις αυτοκτονίας γυναίκα του, Μαντλν (η Κιμ Νόβακ ξανθιά). Ο αστυνομικός την ερωτεύεται αλλά αδυνατεί να την σώσει, όταν αυτή επιχειρεί πήδημα θανάτου από... ψηλά. Καιρό μετά, κι ενώ προσπαθεί να ξεφύγει από τις εμμονές του, θα ξανασυναντήσει την νεκρή του αγάπη στο πρόσωπο της μελαχρινής Τζούντι (η Κιμ Νόβακ σε διπλό ρόλο). Τεχνικές όπως το ταυτόχρονο zoom-in και zoom-out και το back-screen projection πρωτοεμφανίστηκαν σ' αυτή την ταινία, όπως και τα πράσινα και γκρι χρώματα, τα φίλτρα ομίχλης, καθώς και άλλες πρωτοποριακές τεχνικές. Εκπληκτική η κινηματογράφηση του Σαν Φρανσίσκο, α-ξεπέραστη η κλειστοφοβική μουσική του Μπέρναρντ Χέρμαν και τι να πει βέβαια κανείς για τη δουλειά του Σάουλ Μπας στους σπιράλ τίτλους. Ο Δεσμώτης του ιλίου θα παραμείνει μια κορυφαία και αξέπαστη κινηματογραφική στιγμή.

Τζένη Παυλίδου

Προβολές: 6/9, 23:00 • 9/9, 23:00

Γερτρούδη / Gertrud

Δανία, 1964, 115'

Σκηνοθεσία: Carl Theodor Dreyer. Σενάριο: Carl Theodor Dreyer βασισμένο στο ομώνυμο θεατρικό έργο του Hjalmar Soderberg. Φωτογραφία: Henning Bendtsen. Μουσική: Jorgen Jersild. Ηθονοιοί: Nina Pens Rode, Bendt Rothe, Ebbe Rode, Baard Owe.

Όταν η Γερτρούδη, "ύστατο αριστούργημα" του Καρλ Ντράγιερ, προβλήθηκε σε παγκόσμια πρώτη στις 18.12.1964 στο Παρίσι εγκαίνιαζοντας τον κινηματογράφο "Medicis", η υποδοχή κοινού και κριτικής υπήρξε απογοητευτική και η ταινία αποσύρθηκε 15 μέρες αργότερα. Περίπου 15 χρόνια μετά, στα τέλη της δεκαετίας του '80, όταν προβλήθηκε και στη χώρα μας, η τύχη της δεν ήταν καλύτερη. Ποιά είναι όμως η Γερτρούδη; Η Γερτρούδη είναι μια γυναίκα που "καίγεται" εσωτερικά, ζώντας αποκλειστικά και μόνο για τον απόλυτο έρωτα. Δεν αναζητά τον "τρέλο έρωτα" αλλά την αληθινή αγάπη, αυτήν που βασίζεται στην ολοκληρωτική αφοσίωση και στην πραγματική ισότητα ανάμεσα στον άνδρα και στην γυναίκα. Μ' αυτήν την ιστορία, μιας γυναίκας στις αρχές του αιώνα που διώχνει τους άνδρες από κοντά της, επειδή εκείνοι συμβιβάζονται να "γλιστρούν" στην επιφάνεια της ζωής, ενώ η ίδια αναζητά απεγνωσμένα το βάθος των πραγμάτων και το άσβεστο φώς της αγάπης, ο Ντράγιερ συνδέει ένα "τραγικό ποίημα" για το μεγαλείο του έρωτα. Η δίψα για απόλυτο της Γερτρούδης την οδηγεί τελικά σε μια σκληρή, αλλά ηδονημένη μοναξιά, βαδίζοντας περήφανα προς το θάνατο, μελαγχολική αλλά γαλήνια και σοφή, συμπιλιωμένη με τον κατακτημένο βαθύτερο εαυτό της. Καθώς λοιπόν αποχωρεί, κουβαλώντας σαν μόνη της αποσκευή το βαθύτερο νόημα της ζωής, καταγεγραμμένο στη φράση "Amor omnia" (η αγάπη είναι το παν), που η ίδια έχει επιλέξει για να γραφτεί στο τάφο της, ο κορυφαίος Δανός δημιουργός φωτίζει με μια εκθαμβωτική λάμψη την άορατη πτήση της ψυχής προς την χώρα του αιώνιου πάθους.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 7/9, 21:00 • 13/9, 21:00

Ο γαλάζιος άγγελος / Der blaue engel

Γερμανία, 1930, 103'

Σκηνοθεσία: Josef von Sternberg. Σενάριο: Robert Liebmann, βασισμένο στη νουβέλα "Professor Unrat" του Heinrich Mann. Φωτογραφία: Gunther Rittau. Μουσική: Friedrich Hollander. Ηθονοιοί: Marlene Dietrich, Emil Jannings, Kurt Gerron, Rosa Valetti.

Ο Γιόζεφ φον Στέρνμπεργκ, αν και Βιεννέζος, υπήρξε την εποχή του βωβού ένα από τα λαμπρότερα ονόματα του Χόλλιγουντ, αλλά η πιο φημισμένη ίσως ταινία του, είναι γυρισμένη στη Γερμανία. Ο γαλάζιος άγγελος, το εφελτήριο της διασημότερης γερμανίδας ηθοποιού, της Μάρλεν Ντήτριχ, σιζύγου και πρωταγωνίστριας αργότερα του σκηνοθέτη, γυρίστηκε αφού ήδη ο Στέρνμπεργκ είχε να επιδείξει μια σπουδαία καριέρα στην Αμερική. Η ταινία αυτή είναι μια αλληγορία για την πτώση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, όπου το ηθικό και ψυχολογικό κατακλυσμός του πρωταγωνιστή της ταινίας, ο οποίος είναι καθηγητής (στυλοβάτης του κοινωνικού κατεστημένου), συνδυάζεται μ' αυτό της Γερμανίας. Με μεγάλη σκληρότητα ο Στέρνμπεργκ παρακολουθεί τον ξεπεσμό του πρωταγωνιστή του. Ο καθηγητής, έρμαιο του πάθους του για το ποτό και τις γυναίκες, παντρεύεται την τραγουδίστρια του καμπαρέ Λόλα, η οποία τον σαγηνεύει, τον κάνει υποχείριό της και για χάρη της καταλήγει να παριστάνει τον κλόουν στο καμπαρέ. Τελικά η μόνη λύτρωση γι' αυτόν θα είναι ο θάνατός. Η τραγωδία του καθηγητή δεν οφείλεται στο ότι διεκδικεί, μάχεται και χάνει από μια θελκτική γυναίκα, αλλά από την πάλη με τον ίδιο του τον εαυτό και με το σύμπλεγμα κατωτερότητας που τον διακατέχει. Ο Στέρνμπεργκ με την ικανότητα του να εκμεταλλεύεται τον ήχο και τις φωτοσκιάσεις, δίνει στην ταινία τη συμπυκνωμένη δύναμη ενός εφιάλτη. Παρ' όλο που η ταινία αυτή ανέδειξε τη Μάρλεν Ντήτριχ σε μεγάλο αστέρι, η εκπληκτική ερμηνεία του Εμίλ Γιάννινγκς είναι αυτή που ξεχωρίζει, με κορύφωση τη σεκάνς του τέλους, όπου πλέον μισότρελος, τρέχει στο δρόμο βγάζοντας τη φωνή του κόκορα, για να καταλήξει νεκρός στην αίθουσα του σχολείου του.

Νότης Φόρος

Προβολές: 8/9, 21:00 • 15/9, 18:00

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

Αταλάντη / L' Atalante

Γαλλία, 1934, 82'

Σκηνοθεσία: Jean Vigo. Σενάριο: Jean Vigo, Blaise Cendrars. Φωτογραφία: Boris Kaufman, Louis Berger. Ηθοποιοί: Michel Simon, Jean Daste, Dita Parlo, Gilles Margaritis

Η ταινία έχει ήδη καταχωριθεί στην ιστορία της έβδομης τέχνης, ως μια από τις σημαντικότερες δημιουργίες της. Αρκετές μάλιστα κρίσεις, ακόμα και πρόσφατες, την κατατάσσουν στις δέκα καλύτερες ταινίες από καταβολής κινηματογράφου. Πρόκειται για τη δεύτερη και τελευταία ταινία μεγάλου μήκους του Ζαν Βιγκό, λίγο πριν το θάνατό του σε ηλικία 29 χρόνων. Υπήρξε όμως αρκετή, μαζί με την προηγούμενη το Διαγωγή μηδέν (1932), για να τον εντάξει στο πάνθεον των μεγάλων δημιουργών της κινηματογραφικής τέχνης. Η ταινία αφηγείται την ιστορία του γαμήλιου ταξιδιού ενός καπετάνιου με τη μούσα του, που έχει το όνομα "Αταλάντη". Εκτός από τη γυναίκα του ταξιδεύει μαζί του και ένας μισότρελος ναύτης, μια εκπληκτική φιγούρα που την ερμηνεύει ο ελβετός ηθοποιός Μισέλ Σιμόν, ένα τσούρμιο γάτες και ένα παιδί. Το ταξίδι καταλήγει μοιραία στο μαρσάμ της σχέσης του νιόπαντρου ζευγαριού και στην πλήξη, που οδηγεί τη γυναίκα να αποδράσει στους πειρασμούς της "ωραίας ζωής" στο Παρίσι. Στο τέλος ο γέρο-ναύτης αναλαμβάνει να τη φέρει πίσω και επέρχεται η συμφιλίωση του ζευγαριού. Αρχικά το σενάριο, φορτωμένο με φιλολογικές αναφορές, δεν άρεσε καθόλου στον Βιγκό, βρήκε όμως τον τρόπο να το φέρει στα μέτρα του αξιοποιώντας θαυμαστά όλες τις οπτικές δυνατότητές του και να εμπλουτίσει την αφήγηση με συνεχείς λιτές ή ακραίες σουρεαλιστικές παρεκτροπές. Η δομή της ταινίας είναι επεισοδιογραφική, η δραματολογία της κωμική και δραματική, ρομαντική και ανατρεπτική, γκροτέσκα και λυρική, που την κάνουν ένα αληθινό λαϊκό αριστούργημα, γέννημα-θρέμα μιας μεταβατικής εποχής από τον βουβό στον ομιλούντα κινηματογράφο.

Σωτήρης Ζήκος

Προβολές: 9/9, 21:00 • 14/9, 18:00

Μέσα από τους ελαιώνες

Zir e darakhtan e zeyton

Ιράν, 1994, 103'

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Abbas Kiarostami. Φωτογραφία: Hossein Djafarian, Farhad Saba. Ηθοποιοί: Hossein Rezaei, Mohammad Ali Keshavarz, Farhad Kheradmand.

Ένας σκηνοθέτης φτάνει με το κινηματογραφικό συνεργείο του, σ' ένα χωριό του βόρειου Ιράν, ισοπεδωμένο από τον σεισμό για να γυρίσει μια ταινία με τίτλο Και η ζωή συνεχίζεται. Ο Χοσεΐν, ένας νεαρός χριστιανός, παίρνει έναν μικρό ρόλο στην ταινία. Στη σκηνή που πρόκειται να παίξει, εντελώς τυχαία, συμμετέχει και η Ταχερέ με την οποία είναι ερωτευμένος και θέλει να παντρευτεί, αλλά η οικογένειά της, πριν το σεισμό, είχε απορρίψει την πρόταση γάμου του Χοσεΐν, γιατί δεν είχε δικό του σπίτι. Τώρα που έχουν μείνει όλοι άστεγοι, οι ελπίδες του νεαρού αναπτερώνονται... Ο Κιαροστάμι μπλέκοντας αζεδιάλυτα την τέχνη με τη ζωή και την πραγματικότητα με την αναπαράσταση, δημιουργεί μια ταινία, στο ενδιάμεσο του ντοκυμαντέρ και της μυθοπλασίας, γύρω από τη δυνατότητα του κινηματογράφου να συλλαμβάνει, και όχι μόνο να "αναπαριστά" την πραγματική ζωή. Ο Ιρανός σκηνοθέτης με απλότητα, ποιητική δύναμη και παρθένο βλέμμα καταγράφει την συναισθηματική ένταση και την "αόρατη πα-

ρουσία" της ερωτικής επιθυμίας. Η τελική σκηνή με το νεαρό να ακολουθεί την κοπέλα μέσα στα λιόδενδρα, περιμένοντας το πολυπόθητο και, στον έρωτά του, είναι ίσως μία από τις πιο ποιητικές εκδοχές ερωτικής προσέγγισης, που μας έδωσε τα τελευταία χρόνια ο κινηματογράφος.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 11/9, 18:00 • 16/9, 21:00

Μπλε Βελούδο / Blue velvet

Η.Π.Α., 1986, 120'

Σκηνοθεσία-Σενάριο: David Lynch. Φωτογραφία: Frederick Elmes. Μουσική: Angelo Badalamenti. Ηθοποιοί: Kyle MacLachlan, Isabella Rossellini, Dennis Hopper, Laura Dern

Λάμπερτον. Μικρή κωμόπολη στην Νότια Καρολίνα. Αθώα και βαρετή. Άσπροι φρεσκοβαμμένοι φράκτες και φρεσκοκουρεμένα γκαζόν. Η μελωδία της ευτυχίας. Το αμερικάνικο όνειρο. Σ' αυτήν την αυλή των θαυμάτων επιστρέφει ο νεαρός Τζέφρεϊ. Τον καλωσορίζει ένα κομμένο ανθρώπινο αυτί, θαμμένο στον κήπο του σπιτιού του. Η αστυνομία ερευνά το μυστήριο, μέσα στο οποίο μπλέκεται και ο ίδιος μαζί με την κόρη ενός αστυνομικού, την Σάντυ. Στην άλλη άκρη της πόλης κατοικεί η κόλαση. Το όνομα της Φρανκ: βίαιος, διεστραμμένος, ναρκομανής, ψυχικά διαταραγμένος γκάνγκστερ, ανθρωπόμορφο τέρας που λατρεύει τον Ρόι Όρμπινσον και βασανίζει με μεγάλη ευχαρίστηση την όμορφη Ντόροθι, τραγουδίστρια σε νάιτ κλαμπ. Καθώς η ταινία αρχίζει και οι τίτλοι πέφτουν -γράμματα γραφομηχανής γλιστράνε πάνω σ' ένα σκοτεινό φόντο από μωβ βελούδο, υπό τους αισθησιακούς ήχους του Άντζελο Μπανταλαμέντι- ξέρουμε ότι το ζοφερό σύμπαν του Λυντς είναι εδώ. Ένας κόσμος διαβρωμένος μέχρι το κόκκαλο, αν και φαινομενικά αθώος, ένας πλανήτης ψευδαισθήσεων, γεμάτος σεξ, σαδομαζωχισμό, βία, σουρεαλισμό, κακόψυχο χιούμορ, αλλά και απaráμιλλο οπτικό στυλ. Ο Λυντς είναι ένας φετιχιστής της εικόνας. Ακόμα και όταν περιεργάζεται, επιστημονικά σχεδόν, τον «καρκίνο» του μυαλού. Περνάει από τα b-movies του '50 στο φιλμ νουάρ, από το ρομάντζο στο αστυνομικό, πιστός στις καταβολές του: τα κόμικς, το dada και τα φτηνά μυθιστορήματα τσέπης.

Τζένη Παυλίδου

Προβολές: 11/9, 23:00 • 15/9, 21:00

Ένας άγγελος στο τραπέζι μου

An angel at my table

Νέα Ζηλανδία, 1990, 157'

Σκηνοθεσία: Jane Campion. Σενάριο: Laura Jones από τα μυθιστορήματα της Janet Frame "To the Is-Land", "An angel at my table", "The enroy from mirror city". Φωτογραφία: Stuart Dryburgh. Μουσική: Dog Mc Glashan. Ηθοποιοί: Kerry Fox, Alexia Keogh, Karen Fergusson, Iris Churn, K.J. Wilson.

Βασισμένη στην αυτοβιογραφία της Νεοζηλανδής συγγραφέως Τζάνετ Φρέιμ, η ταινία αυτή της Τζέιν Κάμπιον είναι μια πετυχημένη προσπάθεια για την συγκρότηση ενός γυναικείου λόγου στο κινηματογράφο. Ενός λόγου που εκφέρεται από γυναίκες, έχει ως αντικείμενο την γυναικεία προσωπικότητα, αλλά δεν απευθύνεται μόνο σε γυναίκες. Μια σύγκρουση υπονοείται διαρκώς, στην αφηγηματική γραμμή της ταινίας: ανάμεσα σ' ένα ανδρικό βλέμμα που κοιτάζει το γυναικείο πρόσωπο και σ' ένα "εκ βαθέων" λόγο για τα μυστήρια και τα μυστικά της γυναικείας ψυχής. Μελαγχολία, μοναχικότητα, αιδημοσύνη και δυσκολία στις σχέσεις της με τους άλλους, χαρακτηρίζουν την ηρωίδα και αυτή η συμπεριφορά ερμηνεύεται από το ανδρικό λόγο ως ένδειξη ψυχικής νόσου (σχιζοφρένειας). Ακολουθώντας τα χνάρια της ζωής της ηρωίδας, η σκηνοθέτις στέκεται στην δύσκολη εφηβική ηλικία, στα μαρτύρια του εγκλεισμού της σε ψυχιατρικό ίδρυμα και τέλος στην ψυχική της απελευθέρωση. Πέρα όμως από ένα γυναικείο πορτραίτο, σχεδιασμένο με λεπτομέρεια και ευαισθησία, ο θεατής αναγνωρίζει στην ταινία και κάτι ακόμα, σ' ένα δεύτερο επίπεδο: το μαρτύριο της δημιουργίας, είναι το τίμημα που πληρώνεται στο ταμείο της γυναικείας ψυχής για να συγκροτηθεί ένας "εκ βαθέων" γυναικείος λόγος.

Δημήτρης Μπάμπας

Προβολές: 12/9, 18:00 • 14/9, 23:00

Η μαμά και η πουτάνα / La maman et la putain

Γαλλία, 1973, 220'

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Διάλογος: Jean Eustache. Φωτογραφία: Pierre Lhomme. Ηθοποιοί: Jean-Pierre Leaud, Bernadette Lafont, Francoise Lebrun, Isabelle Weingarten, Jacques Renard, Jean Eustache.

Ταινία ορόσημο του γαλλικού κινηματογράφου, που θεωρείται από πολλούς η τελευταία μεγάλη λάμψη της Νουβέλ Βαγκ. Βραβευμένη με το

Μεγάλο Ειδικό Βραβείο του Φεστιβάλ Καννών το 1973, η ταινία υπήρξε ένα σκάνδαλο για την αθυροστομία και την ελευθεριότητα του χειμαρρώδους λόγου της, το ρηξικέλευθο της γραφής της και πέρασε στον χώρο του θρύλου, με την αυτοκτονία του δημιουργού της το 1981. Είναι αδύνατο να συνοψίσει κανείς την ιστορία αυτού του ασπρόμαυρου ποταμού, διάρκειας 220'. Η ταινία αφηγείται την ιστορία του Αλεξάντρ και της περιπλοκής σχέσης του με την Μαρί και τη Βερόνικα. Μια ιστορία ερωτικού τριγώνου; Όχι ακριβώς. Με αιχμή του δόρατος τις λέξεις και τον ακατάπαυστο διάλογο, η ταινία προσπαθεί να ανιχνεύσει το ψυχικό κενό και τον πόνο που προκαλεί ο ερωτικός χωρισμός και να ιχνηλατήσει την αινιγματική περιοχή της ψυχής, όπου γεννιέται, ανθεί και πεθαίνει ο έρωτας. Ταινία δύσκολη, ανησυχαστική, ριζοσπαστική και οριακής ευαισθησίας. Η μαμά και η πουτάνα μιλά για τη δυσκολία του να ζεις, για τον πόνο του έρωτα, την τρυφερότητα της αγάπης, για την αιμοραγία του χρόνου, για την τρέλα και την αγωνία της ύπαρξης.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 12/9, 21:00 • 14/9, 23:00

Δαμάζοντας τα κύματα / Breaking the waves

Δανία, 1996, 158'

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Lars Von Trier. Φωτογραφία: Robby Muller. Μουσική: Joachim Holbek. Ηθοποιοί: Emily Watson, Stellan Skarsgard, Katrin Cartlidge, Jean-Marc Barr.

Χωρισμένο σε επτά κεφάλαια, με πρόλογο και επίλογο, το Δαμάζοντας τα κύματα καταγράφει την ιστορία μιας γυναίκας που θυσιάζει τον εαυτό της στο βωμό της αγάπης. Σε μια απομονωμένη κοινότητα, σ' ένα νησί στη βόρεια Σκωτία, με αυστηρότατους θρησκευτικούς κανόνες, η αγνή και αθώα Μπες ερωτεύεται τρέλα και παντρεύεται -ενάντια στη θέληση των οικείων της- τον Γιαν, έναν ξένο άνδρα που δουλεύει στις πλατφόρμες πετρελαίου στην ανοιχτή θάλασσα. Μετά από ένα ατύχημα, ο Γιαν παράλυτος και βαρειά άρρωστος σπρώχνει τη Μπες στο "βούρκο", στην "αμαρτία" και στη "διαστροφή": της ζητά να πηγαίνει με άλλους άνδρες και να του διηγείται τις εμπειρίες της, για να του δώσει έτσι μια σανίδα σωτηρίας, ένα κίνητρο για να κρατηθεί στη ζωή. Η Μπες μεταμορφώνεται για χάρη του σε "ιερή πόρνη", σ' έναν "άγγελο της οδύνης", παραμένοντας όμως μέσα της αγνή και καθαρή, αφού πιστεύει ακράδαντα στο Θεό, στην καλοσύνη, και στη δύναμη της αγάπης, η οποία θα σώσει τον αγαπημένο της. Γυρισμένο με τη μηχανή στο χέρι -σύμφωνα με τις επιταγές του Δόγματος- αλλά και σε σινεμασκόπ που κοντράρει με το ακατέργαστο, ντοκυμαντερίστικο στυλ της ταινίας, ο Λαρς Φον Τρίερ με μια παθιασμένη και οραματική γραφή, χωρίς να κρατάει απόσταση ασφαλείας από την ηρωίδα του, έρχοχα ερμηνευμένη από την πρωτοεμφανιζόμενη Έμιλυ Γουότσον, κατεβαίνει μαζί της στον πάτο της κόλασης, για να κινηματογραφήσει τη γέννηση ενός θαύματος.

Θωμάς Λιναράς

Προβολές: 13/9, 18:00 • 16/9, 23:00

Στους έρωτές μας / A nos amours

Γαλλία, 1983, 99'

Σκηνοθεσία: Maurice Pialat. Σενάριο: Maurice Pialat, Arlette Langmann. Φωτογραφία: Jacques Loiseleux. Μουσική: Henry Purcell. Ηθοποιοί: Sandrine Bonnaire, Dominique Besnehard, Maurice Pialat, Evelyn Kar, Cyril Collard

Βραβευμένη με το βραβείο "Σεζάρ" ως η καλύτερη γαλλική ταινία για το 1983, το Στους έρωτές μας, έλκει την καταγωγή του από την εποχή της Νουβέλ Βαγκ. Είναι ένα είδος κινηματογράφου που το κεντρικό πρόσωπο είναι νέος ή έφηβος και όπου η μυθοπλασία περιστρέφεται γύρω από τις ακραίες, περισσότερο ή λιγότερο, εκδοχές της ζωής στην εφηβεία ή στην νεότητα. Ο στόχος του σκηνοθέτη είναι να προσεγγίσει μ' ένα βλέμμα συμπάθειας, τα ταραγμένα χρόνια της νεότητας, προσπαθώντας να κατανοήσει, παρά να καταδικάσει συμπεριφορές ή πρόσωπα. Η ταινία του Μωρίς Πιαλά (ο οποίος υποδύεται τον πατέρα), έχει ως κεντρική ηρωίδα, γύρω από την οποία περιστρέφεται η δραματική πλοκή, μια 15χρονη. Περιστασιακές σεξουαλικές σχέσεις, δύσκολη επικοινωνία, προβληματικό οικογενειακό περιβάλλον, και συναισθηματική ανωριμότητα, χαρακτηρίζουν την ζωή της νεαρής ηρωίδας, η οποία κοιτάζει το μέλλον με απαισιοδοξία και μοιάζει να ασφυκτιά σ' ένα πνιγηρό παρόν. Πίσω όμως από τις γεμάτες απόγνωση κινήσεις της, κρύβεται η ανάγκη της γι' αγάπη και στοργή, η απελπισμένη αναζήτηση μιας ταυτότητας και μιας εσωτερικής ισορροπίας. Ταινία ζοφερή και σκληρή που καταγράφει με οξυδερκεια τις δύσκολες μέρες μιας ταραγμένης εφηβείας, που η Σαντρίν Μποννέρ αποδίδει μ' έναν συγκλονιστικό τρόπο.

Δημήτρης Μπάμπας

Προβολές: 14/9, 21:00 • 16/9, 18:00

ΤΑΙΝΙΕΣ Α' ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

Άσκηση Συναγερμού / The alarmist

Σκηνοθεσία: Σενάριο: Ίβαν Ντάνο. Παραγωγοί: Νταν Στόουν, Λίζα Ζημλ. Ηθοποιοί: Ντέιβιντ Άρκετ, Στάνλεϊ Τούτσι, Κέιτ Κάπουου, Μαίρη ΜακΚάρμακ, Ράιαν Ρέινολντς. Φωτογραφία: Άλεξ Νεπομνιάσκι. Μουσική: Κριστόφ Μπεκ. Διάρκεια: 92'

Ο Τόμ Χάντλερ, ένας 25χρονος άνεργος, μόλις κατάφερε να βρει δουλειά στην εταιρεία του Χάινριχ Γκριγκόρις, που ειδικεύεται στα οικιακά συστήματα ασφαλείας. Με το χαμόγελο στα χείλη κι ένα αθώο παιδιάστικο πρόσωπο ο Τόμ τριγυρνά από πόρτα σε πόρτα πουλώντας συναγερμούς. Σε πολύ σύντομο διάστημα ο νεαρός αποδεικνύεται μεγάλο ταλέντο αν και ένα μέρος της επιτυχίας του οφείλεται στο αφεντικό του. Ο Χάινριχ, παίρνει απ' την αρχή υπό την προστασία του τον Τόμ, διδάσκοντάς του όλα τα μυστικά που θα τον βοηθήσουν να πετύχει: αρκεί να ποντάρει στον υπερβολικό φόβο των ανθρώπων, που νομίζοντας ότι κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή από επικίνδυνους κακοποιούς, δέχονται με μεγάλη ανακούφιση να εγκαταστήσουν ένα πανάκριβο σύστημα συναγερμού στο σπίτι τους. Φαίνεται πως το επάγγελμά του έχει κι άλλα τυχερά, αφού σε μια από τις επισκέψεις του ο Τόμ συναντά μια όμορφη και αισθησιακή γυναίκα, την Γκέιλ, που ζει με μόνη παρέα τον Χάουαρντ, το μικρό της γιο. Τα αισθήματα είναι αμοιβαία και σύντομα ο Τόμ και η Γκέιλ ξεκινούν μια παθιασμένη σχέση. Ο Χάινριχ, που τελικά δεν είναι τόσο καλοπροαίρετος όσο έδειχνε αρχικά, προτείνει στον Τόμ καινούργια σχέδια για μεγαλύτερες πωλήσεις, τα περισσότερα από τα οποία

δεν βασίζονται σε τιμίες μεθόδους. Η βασική ιδέα είναι να αχρηστεύουν τα συστήματα συναγερμού, που οι ίδιοι έχουν εγκαταστήσει, οπότε όταν τα αφύλακτα σπίτια θα γίνουν στόχος ληστών, όλο και περισσότεροι κόσμος θα ζητά την ασφάλεια των συναγερμών της εταιρείας του Χάινριχ... Μια μαύρη κωμωδία χαρακτήρων, και όχι καταστάσεων, με έντονα δραματικά στοιχεία και νουάρ αισθητική, που αντιπαράθετει δύο εξαιρετικές ερμηνείες, του Στάνλεϊ Τούτσι και του Ντέιβιντ Άρκετ, στην ερμηνευτική γραμμή του ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, 3/9 - 9/9

Η ωραία πεθερά / Belle maman

Σκηνοθεσία: Γκαμπριέλ Αγκιόν. Σενάριο: Ντανιέλ Τόμπσον, Γκαμπριέλ Αγκιόν. Ηθοποιοί: Κατρίν Ντενέβ, Βινσέν Λιντόν, Ματίλντ Σενέ, Λιν Ρενό, Στεφάν Οντράν, Ντανιέλ Λεμπρούν. Φωτογραφία: Ρομέν Γουίντνγκ. Μουσική: Μπρουνό Κουλέ. Διάρκεια: 102'

«Επιτέλους, ο γιός μου παντρεύεται. Τόσο καλό παιδί κι όμως ξέρετε πόσο καιρό παιδεύτηκε ώσπου να βρεί μια νύφη της προκοπής. Τέτοιο ομορφόπαιδο που είναι τον τριγυρούσαν ένα σωρό κορίτσια, αλλά η μία ήταν πολύ μικρή, η άλλη πολύ πρόστυχη, η άλλη πολύ λαϊκιά... Ώσπου επιτέλους την πέτυχε, όμορφη, μυαλωμένη και μ' έναν πλούσιο μπαμπά, γιατί κι αυτό χρειάζεται. Κι εξάλλου μπορεί να μην του φαίνεται του γιόκα μου, αλλά έχει ένα σωρό σχέδια για το μέλλον. Και το καλύτερο; Η νυφούλα είναι ήδη... έγκυος. Τέτοια ευτυχία σήμερα, πως θα την αντέξουμε;» Η Ζοζέτ, η μητέρα του γαμπρού, είπε τα παραπάνω λόγια μερικά λεπτά πριν αρχίσει η τελετή του γάμου του γιου της Αντουάν με την, ως εκείνη τη στιγμή, εκλεκτή της καρδιάς του, τη Σεβερίν. Γιατί τότε εμφανίστηκε η Λέα. Τα βήματά της αντήχσαν σ' όλη την εκκλησία κι όλοι γύρισαν να τη δούν. Ακόμη κι ο Αντουάν, ο οποίος κάτω απ' την επιβλητική φωνή του ιερέα και το τρυφερό χαμόγελο της Σεβερίν είπε το "Ναι" κι ως ήξερε ότι δεν έπρεπε να το πει. Γιατί λίγο πριν,

μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα, είχε ερωτευτεί αστραπιαία, τρελά και αιώνια εκείνη την πανέμορφη γυναίκα που δεν ήταν άλλη από την πεθερά του... Γαλλική ερωτική κωμωδία απρόοπτων καταστάσεων, με πολυληθές καστ και "πέτρα του σκανδάλου" την πιο ακαταμάχητη "ωραία πεθερά" Κατρίν Ντενέβ στον πρωταγωνιστικό ρόλο.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, 10/9 - 16/9

Το αντίθετο του σεξ / The opposite of sex

Σκηνοθεσία: Ντον Ρουκ. Σενάριο: Ντον Ρουκ. Ηθοποιοί: Κριστίνα Ρίτσι, Μάρτιν Ντόναβαν, Λίζα Κούντροου, Λάιλ Λόβελ, Τζόνι Γκαλέα, Ιβάν Σεργκέι. Φωτογραφία: Χιούμπερτ Τακτλάνοβσκι. Μουσική: Μέιζον Ντάρνγκ. Διάρκεια: 100'

Η Ντίντι Τρούιτ είναι μόλις δεκαέξι χρόνων κι όμως ξέρε πολλά για τη ζωή, πως περισσότερα απ' όσα θα περίμενε κανείς. Το σκάει απ' το σπίτι της στη Λουίζιάνα και πηγαίνει να ζήσει, αλλά και ν' αναστατώσει τη ζωή του ετεροθαλή αδελφού της, του Μπιλ. Ο τελευταίος είναι καθηγητής Αγγλικών σε μια μικρή πόλη της Ιντιάνα, ήσυχος διακριτικός και ομοφυλόφιλος. Ευτυχώς που ο προηγούμενος εραστής του τού κληροδότησε μια δόλου ευκαταφρόνητη περιουσία και τώρα ο Μπιλ έχοντας χρήματα και τονωμένη την αυτοπεποίθησή του προσπαθεί να ξαναφτάξει τη ζωή του με τον καινούργιο εραστή του, τον Ματ. Η Λουσία, η σεξουαλικά καταπιεσμένη φίλη του Μπιλ, δεν εμπιστεύεται τον καινούργιο εραστή και προσπαθεί να προστατεύσει τον καλύτερο της φίλο από πιθανές κακοποιίες. Οι υποψίες της επιβεβαιώνονται πανηγυρικά όταν η Ντίντι φλερτάρει με τον Ματ και καταφέρνει να τον γοητεύσει τόσο πολύ ώστε ο τελευταίος ν' απαρνηθεί την ερωτική του κλίση προς τους άντρες και ν' αποφασίσει να ζήσει με μια γυναίκα. Το ασυνήθιστο ερωτικό τρίγωνο μπλέκει ακόμη περισσότερο όταν η Ντίντι αποκαλύπτει ότι είναι έγκυος από τον Ματ. Και η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο περίπλοκη όταν η Ντίντι πείθει τον Ματ να κλέψει 10.000 δολάρια από το λογαριασμό του Μπιλ και να το σκάσει

μαζί της για Λος Άντζελες. Για περισσότερη σιγουριά, η ίδια κλέβει τις στάχτες του πρώην εραστή του Μπιλ, απειλώντας τον τελευταίο ότι αν τολμήσει να τους ακολουθήσει θα σκορπίσει τα λατρεμένα απομεινάρια στον άνεμο... Ένα ακόμα ευρηματικό στη σύλληψή του, πρωτότυπο στην κατασκευή του, εύρυθμο και νεανικά προκλητικό δείγμα του ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου, που βασίζεται στις ερμηνείες των γυναικείων χαρακτήρων του έργου.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, 17/9 - 23/9

Μια βραδιά στο Νότινγκ Χιλ / Notting Hill

Σκηνοθεσία: Ρότζερ Μίτσελ. Σενάριο: Ρίτσαρντ Κέρτις. Ηθοποιοί: Τζούλια Ρόμπερς, Χιού Γκράντ, Ρις Ίφονς, Τζινα ΜακΚί, Τιμ Μακίνερνι

Η δόξα είναι μια αυταπάτη, δηλώνει απελπισμένα η Άννα Σκοτ στον Γουίλιαμ Θάκερ, κι ο άσημος και στα όρια της χρεωκοπίας βιβλιοπώλης, δείχνει ν' αναρωτιέται προβληματισμένος για τη φράση που ξεστόμισε η πιο διάσημη ηθοποιός στον κόσμο. Κι είναι ακριβώς αυτή η δόξα και τα μεροδέματα που προκύπτουν, όταν μπλέκει ερωτικά η πιο glamorous star με τον πιο άσημο Άγγλο. Ο Ρίτσαρντ Κέρτις, που υπήρξε κι ο αρχικός εμπνευστής της ταινίας, έγραψε το εμπνευσμένο σενάριο του Τέσσερις γάμοι και μια κηδεία και εκτιμάται πλέον ως ένας από τους πιο αξιοσεβαστούς σεναριογράφους της Αγγλίας. Η ιδέα για το Νότινγκ Χιλ υπήρχε από το 1993 και μετά από μια σειρά αλλαγών άρχισε να γράφει το σενάριο το 1995. Στην πρώτη γραφή υπήρχαν δύο ηρώιδες: η μία ήταν διάσημη - η άλλη όχι, κι ο Χιού Γκράντ θα έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα τους. Πριν όμως από αυτόν θα έπρεπε ν' αποφασίσει ο ίδιος ο Κέρτις τι τέλος να δώσει στην ιστορία και μπροστά στο δίλημμα αυτό αποφάσισε να κρατήσει μόνο τη μία ηρώίδα και η άλλη να γίνει τελικά η αδελφή του Χιού Γκράντ στην ταινία. Σίγουρα το μεγάλο στού της ταινίας είναι ότι διαθέτει δύο από τους μεγαλύτερους κινηματογραφικούς star της εποχής και η αυτοβιογραφική διάσταση που υπάρχει στο

ρόλο που ερμηνεύει η Τζούλια Ρόμπερτς. Η ταινία είχε 100% επιτυχία στα screening tests του στούντιο, κάτι που επιβεβαιώθηκε όταν βγήκε και στο εμπορικό κύκλωμα, φτάνοντας αμέσως στο Νο 2 του box-office μετά το Star Wars, το καλύτερο άνοιγμα που έκανε ποτέ ρομαντική κομεντί, ενώ στην Αγγλία πήρε τα σκήπτρα της πρωτιάς από τον ως τότε αήττητο Mr Bean.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, από 24/9

Το χρώμα του ψέματος

Au coeur du mensonge

Σκηνοθεσία: Κλοντ Σαμπρόλ. Σενάριο: Οντίλ Μπαράκι, Κλοντ Σαμπρόλ. Ηθοποιοί: Σαντρίν Μονιέρ, Ζακ Καμπλέν, Βαλέρια Μπουίν-Τεντέσκι, Αντουάν Ντε Κονέ, Μπερνάρ Βερέ. Φωτογραφία: Εντουάρντο Σέρα. Μουσική: Ματίε Σαμπρόλ. Διάρκεια: 113'

Σ' ένα ψαροχώρι της Βρετανίας, μια ομάδα παιδιών ανακαλύπτουν το στραγγαλισμένο πτώμα της 10χρονης Ελοντί. Η Φρεντερικ Λεσάζ, μια νεαρή γυναίκα που μόλις έχει προαχθεί στο βαθμό της αστυνομικού επιθεωρητή, ξεκινά τις έρευνες της ανακρίνοντας το Ρενέ, το δάσκαλο των καλλιτεχνικών της Ελοντί, που ταυτόχρονα είναι και το τελευταίο πρόσωπο που την είδε ζωντανή. Τόσο ο Ρενέ, όσο κυρίως η γυναίκα του, η Βίβιαν, η οποία δουλεύει ως αποκλειστική νοσοκόμα, είναι ιδιαίτερα συμπαθείς στο χωριό, παρ' ότι κανείς απ' τους δύο δεν είναι ντόπιος. Ειδικά η Βίβιαν αποτελεί το σύνδεσμο του ζευγαριού με το μικρόκοσμο της περιοχής, μιας και ο Ρενέ κουτσαίνοντας, εξαιτίας ενός ατυχήματος, έχει χάσει όλη τη δημιουργική του φαντασία μαζί με την αυτοπεποίθησή του: οι πίνακές του δεν πουλάνε πια και προκειμένου να βγάλει χρήματα αναγκάζεται να παραδί-δει μαθήματα ζωγραφικής. Το τοπικό αστέρι είναι ο Ζερμέν-Ρολάν, ένας επιτυχημένος συγγραφέας και χαϊδεμένο παιδί των ΜΜΕ. Είναι ένας καταδεκτικός, συμπαθής κι ιδιαίτερα γοητευτικός άντρας που του αρέσει ν' απαγγέλει φράσεις, ρητά και αποσπάσματα τα οποία μάλιστα συχνά παρουσιάζει ως δικά του επινοήματα. Η Βίβιαν αφήνεται στη γοητεία του, βρισκοντας ένα καινούργιο νόημα στη ζωή της. Σύντομα οι υποψίες πέφτουν πάνω στο ζωγράφο, κι όταν οι φήμες αρχίζουν να οργιάζουν ο Ρενέ χάνει και τον τελευταίο του μαθητή. Η Βίβιαν του συμπαραστέκεται και δείχνει αποφασισμένη να πάει κόντρα σ' όλες τις διαδόσεις αλλά και στη Φρεντερικ, η οποία εντείνει τις έρευνες της βοηθούμενη πλέον κι από έναν ντόπιο αστυνομικό, τον Λουβνί, που γνωρίζει καλά πρόσωπα και καταστάσεις στην περιοχή. Τότε, μια δεύτερη δολοφονία παραλύει τη μικρή κοινότητα. Μια ακόμα αποκλυπτική ηθογραφία, αυτή τη φορά της γαλλικής επαρχίας, από το διεισδυτικό βλέμμα του Κλοντ Σαμπρόλ, μέσα από μια ιστορία αστυνομικής πλοκής, που συμμετείχε επίσημα στο Φεστιβάλ του Βερολίνου.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΙΙ, 17/9 - 23/9

Πολιορκία μιας γυναίκας / Besieged

Σκηνοθεσία: Μπερνάρντο Μπερτολούτι. Σενάριο: Μπερνάρντο Μπερτολούτι, Κλερ Πεπλό, βασ. σε διήγημα του Τζέιμς Λόουσον. Φωτογραφία: Φάμπιο Τσιανέτι. Μουσική: Αλέσιο Βλαντ. Ηθοποιοί: Θάνη Νιούτον, Ντέιβιντ Τσιούλις. Διάρκεια: 90'

Βρισκόμαστε στην Αφρική. Η θέα ενός ηφαιστείου από ψηλά. Ακρωτηριασμένα παιδιά σε αναπηρικά καροτσάκια και μια νεαρή Αφρικανή, η Σαντουράι, να τα συντρέπει. Μια ομάδα στρατιωτών συλλαμβάνει έναν δάσκαλο: είναι ο άνδρας της κοπέλας. Την ξανασυναντούμε στη Ρώμη σ' ένα παλιό σπίτι, όπου έχει βρει καταφύγιο και το οποίο καθαρίζει με αντάλλαγμα ένα δωμάτιο για να μένει. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, ο Κίνσκι, είναι ένας Άγγλος, κλειστός και εκκεντρικός, που κρύβεται πίσω από το πιάνο του με μόνη συντροφιά τη μουσική. Οι ζωές μέσα στο σιωπηλό σπίτι μπλέκονται σ' ένα παιχνίδι ερωτικής έλξης και απώθησης, μυστικών και υπαινιγμών, αμφιβολίας και βεβαιότητας. Στο τέλος, και ενώ το σπίτι αδειάζει απ' ό,τι πολυτιμότερο έχει -ακόμα και από τη μουσική καρδιά του, το πιάνο- θα εμφανιστεί ελεύθερος στη Ρώμη ο σύζυγος της Σαντουράι. Όμως τίποτα δε θα ξεκαθαρίσει: τα μυστικά δεν θ' αποκαλυφθούν, τα αινίγματα δε θα λυθούν, ο έρωτας θα μείνει ανείπωτος και η εσωτερική ζωή των ηρώων θα μείνει κλειστή και μετέωρη στην αβέβαιη χώρα του διφορούμενου.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΙΙ, από 24/9

σαγμίες
αυθεντικές

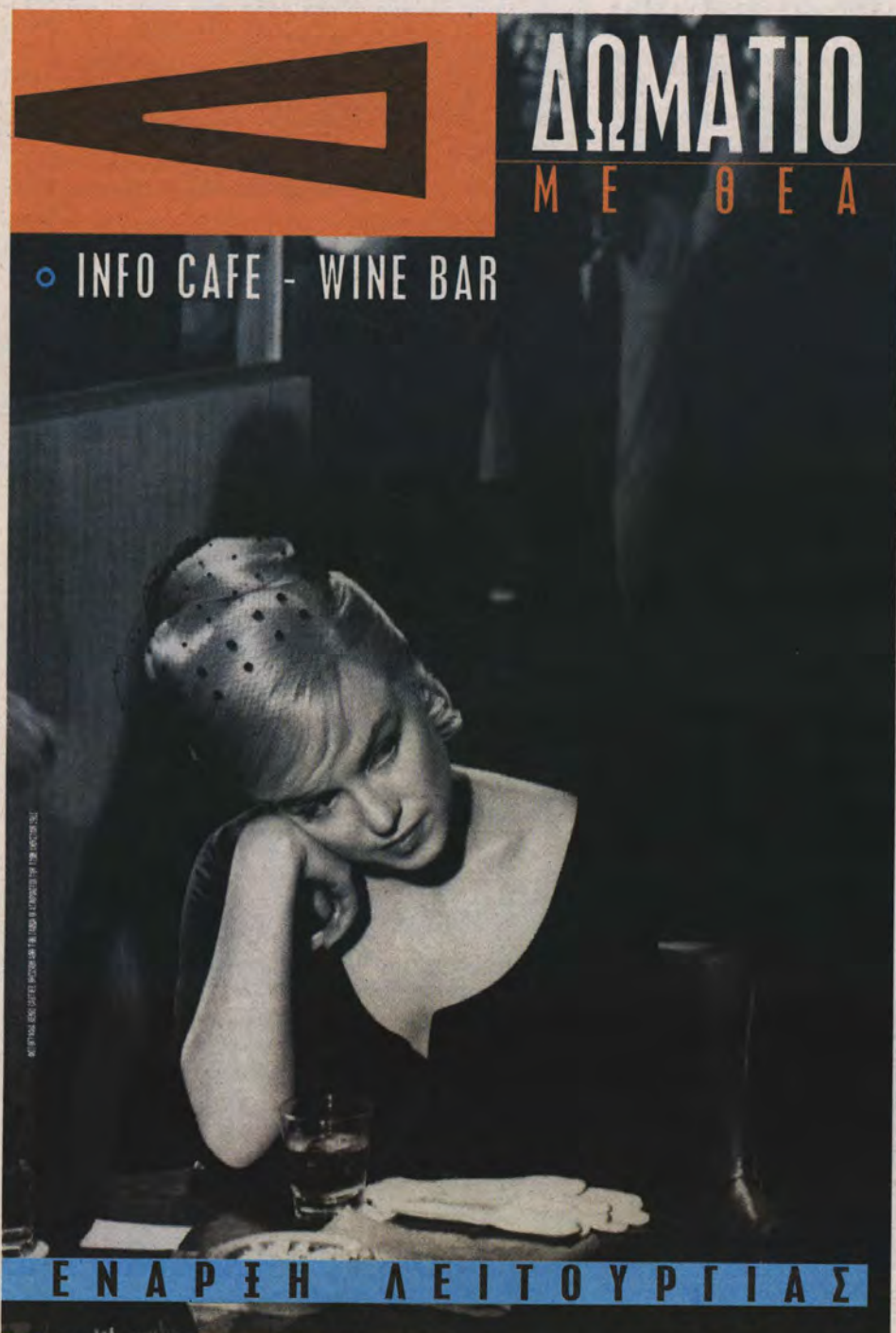
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΤΣΙΠΟΥΡΟ ΤΣΑΝΤΑΛΗ

το αυθεντικό

ΤΣΑΝΤΑΛΗ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ
ΤΣΙΠΟΥΡΟ

ΕΠΙΣΤΑΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΡΕΣΚΑ ΤΣΙΠΟΥΡΑ
ΤΩΝ ΣΤΑΦΥΛΙΩΝ
ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ
ΤΟΠΙΚΟΥ ΟΙΝΟΥ
ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΑΚΤΗΡΙΟ ΤΗΣ
ΤΣΑΝΤΑΛΗΣ

ΔΩΜΑΤΙΟ
Μ Ε Θ Ε Α

INFO CAFE - WINE BAR

ΕΝΑΡΞΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

γίνε
ΚΙ ΕΣΥ
μέλος
του Φεστιβάλ

ΚΑΡΤΑ ΜΕΛΟΥΣ

1999-2000

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

με **20.000 δρχ.**
(15.000 για φοιτητές-μαθητές)
εξασφαλίζετε:

- **Ελεύθερη είσοδο** σε όλες τις προβολές του 40ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (12-21 Νοεμβρίου 1999) εκτός των προβολών 21.00 και 23.00 στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι.
- **Ελεύθερη είσοδο** σε όλες τις προβολές του 2ου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (Μάρτιος 2000)
- **25% έκπτωση** στην πρόσβαση στο Internet στο Info Café του Ολύμπιον
- **25% έκπτωση** στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι και ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΙΙ
- **25% έκπτωση** στα βιβλία και τα CD του βιβλιοπωλείου

Μπορείτε να προμηθευτείτε την Κάρτα Μέλους από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλατεία Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος) καθημερινά από τις 10:00 ως τις 16:00, εκτός Σαββάτου και Κυριακής